

Meditacija malih in teptanih.

Spisal Ksaver Meško.

Kaj bi pač bilo z nami, ko bi ne imeli Tebe, Ti Najmanjši, Najponižnejši in Najrevnejši, Ti mož trpljenja in bolečin — naš brat!

V kaj bi se upirale zbegane naše oči, kam bi drhtela nemirna naša srca, h komu bi se zatekale obupane naše duše, ko bi ne imeli Tebe, ko bi Tebe ne poznali, Ti naš Tolažnik!

V dneh bridkosti si edini Ti naša tolažba! V noči trpljenja edini Ti naša zvezda in luč! V viharjih obupanosti edino Ti naše upanje, vedno nanovo zeleneče. Dobrota si bil Ti v svojem življenju, v vsem mišljenju in delovanju. Zato iščejo naša srca vedno iznova dobrote v Tebi, ker je daje svet tako malo. — Nebeška tolažba si bil Ti! In tolažbe so tolikokrat potrebne naše duše. Žejajo po njej čestokrat kakor v puščavi umirajoči po požirku vode. — Ponižnost si bil Ti! Zato si nam znanec in brat, ki se mu upamo bližati z zaupajočim, odprtim srcem. Pač nam govorijo mnogi: „Ponižnost! Ponižnost!“ A v globočini srca mislijo: „Vam ponižnost in nizkost! A nam visokost in čast življenja!“ — A Ti nisi bil ponižen le v besedah, v srcu si bil majhen in ponižen, pred vsem ljudstvom si se dal ponižati. Najponižnejši med ponižnimi, služabnik malih in neznatnih... In trpljenje in bridkost si okusil v najboljnejši meri! V resnici Trpeči, mož trpljenja v dolgi vrsti trpečih v vseh vekih, pri vseh ljudstvih in narodih.

Zato Ti izrekamo hvalo iz globočin duš, ki jih vleče nase Tvoja ponižnost, in jih s tolažbo napolnjuje Tvoja bol, Tvoje trpljenje z zaupanjem. Ker

z nebeškim, večnim blagoslovom si posvetil in blagoslovil bol in trpljenje...

In kakor si nam vir upanja in tolažbe, moč, luč in ogenj, plamteč pred nami skozi noč življenja in trpljenja, tako bodi studenec tolažbe in oživljajočega upanja, moč in krepost, ogrevajoč ogenj in luč, razsvetljujoča pota življenja, našim otrokom!

Vemo: pride ura, ko nam podajo roko v slovo in gredo svojo pot. Nimamo doma mi, ne moremo ga dati njim. Ves svet nam je dom, a povsod smo — tujci...

Kam jih razneso vetrovi po tisti uri? Nje, ki so nam vse, a niso nič na svetu! Ker neusmiljeno lahka je teža revnih in malih na tehtnici življenja... Kam jih pahnejo ljudje, močnejši in okrutni? Ker kaka je cena revežev na velikem trgu življenja?

Kam gredo? Kaj bo njih bridka usoda? Nam so zlato in biseri, svetu bodo — pleve!

A bodi jim Ti kažipot in voditelj, Ti palica in opora! Luč bodi njih očem, njih dušam bodi sladka tolažba! Vir tople radosti jim bodi v zimi trpljenja, svetlo upanje jim bodi v viharjih poniževanja in v nočeh, ko jim kloni telo in duša pod krivicami močnih in neusmiljenih...

In ko nam vzame svet in življenje še to malo, kar imamo, kar pa nam je največji zaklad, najsladkejše bogastvo, in ostanemo sami, mali, neznatni, zaničevani in teptani, naj nam ostane ena velika tolažba, ena sladka radost:

Ostani z nami Ti, o Gospod...

Slovo.

Zložil Anton Medved.

Pisal sem ti v hudi boli,
da ti pišem zadnjikrat,
da ne pridem te nikoli
in nikamor obiskat.

Kogar svet tako iztrezni,
kakor mene je zlogolk,
on sovraštvu in ljubezni
zapove spokoren molk.

Ti pa, deklica, sovraži
ali ljubi, kakor češ,
le nobenemu ne laži,
da, če treba, zanj umreš!

